

Wim Breedveld: 'Parkinson, geen leven, geen dood.' Uitgeverij Stavenuiter, Tienhoven 2009. ISBN 9789090248974 Zie ook: <http://www.theoschut.com/> (Ziekte van Parkinson/PO/1)

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Theo Schut, portret van een man die op zeer jonge leeftijd de ziekte van Parkinson kreeg, opgeschreven door Wim Breedveld, als Theo Schut 63 jaar is. Thematisch geordend in hoofdstukjes rondom onderwerpen. Ook dochter Karin, echtgenote Anneke en wijkverpleegkundige Annemiek zijn geïnterviewd. Met een bijdrage van neuroloog Prof.Dr. R.A.C. Roos en de oud-voorzitter Hoogendoorn van de Parkinson Patiënten vereniging. De eerste geeft een toelichting op de ziekte van Parkinson, de laatste vertelt de schrijver hoeveel kritiek hij heeft op de gebrekkige wijze waarop sommige huisartsen en neurologen de diagnose stellen. Goed leesbaar.

Over de schrijver: Wim Breedveld is journalist. Hij begon zijn carrière in 1958 bij het Noord Hollands Dagblad in Alkmaar waar hij, na een tijdje voor de Volkskrant te hebben gewerkt, in 1968 weer terugkwam. In 1995 stopte hij met dit werk. Sindsdien schreef hij mee aan meerdere boeken over ontwikkelingswerk en de natuur, o.a. de Grote Historische Atlas Utrecht.

Korte beschrijving: In het inleidende hoofdstuk introduceert Wim Breedveld Theo Schut als buitenmens en doener. Hij was een goede schaatsenrijder die de eerste symptomen van de ziekte van Parkinson op 22-jarige leeftijd kreeg. Hij werd vaak moe, kon niet goed meekomen en had 'laffe benen'. Dat dat met de ziekte van Parkinson te maken had, werd toen nog niet onderkend. Het kost een paar jaar aan onderzoek, verkeerde behandelingen en medicijngebruik voordat de juiste diagnose werd gesteld. Het is ook een ziekte die zich veelal op latere leeftijd openbaart. Theo was getrouwd met Anneke, met wie hij twee kinderen kreeg, zoon Renee en dochter Karin. Beschreven wordt o.a. wat voor goede en slechte gevolgen de ziekte op het gezinsleven had, hoe zijn vrouw en kinderen op hem reageerden en hij op hen. Aanvankelijk werkte hij voor de melkfabriek in Alkmaar, maar na 4 jaar kreeg hij buitenwerk bij de plantsoendienst van de gemeente Alkmaar, waar hij graag wilde blijven werken. Hij krijgt echter steeds meer last van de ziekte en kan de baan niet behouden. Na diverse onderzoeken wordt juist door een arts die werkzaam is binnen de geestelijke gezondheidszorg geconstateerd dat de oorzaak van zijn klachten lichamelijk is. Theo wordt afgekeurd wanneer duidelijk is dat hij de ziekte van Parkinson heeft. Ondertussen gaat hij kruipend door de kamer, kent vreselijke trillingen en totale stijfheid. Hij ondergaat verschillende behandelingen en is ook proefkonijn, iets wat hij bewust wil zijn om behandelende artsen meer inzicht te geven in de ziekte. Ondanks allerlei lastige bijwerkingen, zoals bijvoorbeeld te veel seksuele behoeften als gevolg van medicatie. Theo wordt iemand die probeert zo veel mogelijk van zijn leven te maken, terwijl dat eigenlijk in vergelijking met 'gezonde leeftijdgenoten' 'geen leven' is. Hij heeft regelmatig hulp nodig en belandt in een rolstoel, maar zoekt eigen hobby's. Zo geniet hij bijvoorbeeld van zijn kinderen, helpt zijn schoonvader bij een bloemenstal en levert hulp aan Polen. Als Anneke sterft kan hij niet meer alleen wonen en komt in een verzorgingstehuis terecht. En ook dan heeft hij een eigen leven, hoewel hij niet onder stoelen of banken steekt dat je aan Parkinson helaas niet dood gaat.

Wat viel op: Hoe lang het duurde voordat duidelijk was dat Theo de ziekte van Parkinson had en geen medisch onverklaarde en onbegrepen chronische ziekte en

wat voor invloed dat op zijn leven had. Het onbegrip van de omgeving was bijvoorbeeld in die tijd nog groter. De eerlijkheid van alle partijen over hoe zij met deze ziekte hebben geleefd en zeker van Theo zelf maken indruk en dit boekje het lezen waard. Dat de Heer Hoogendoorn de gebrekkige wijze waarop sommige huisartsen en neurologen de diagnose stellen aankaart.

Citaten: Pag. 12: 'Hoe lang had hij nu al klachten? Al jaren. Zware vermoeidheid in de benen. Lofe poten, zoals ze het in Akersloot en Alkmaar noemden. Hij was er voor bij de bedrijfsarts geweest en bij de eigen dokter. Bij de plantsoendienst in Heiloo had hij knielend zitten schoffelen, omdat hij van vermoeidheid niet meer op zijn benen kon staan.'

Pag. 13: 'Zou hij dan toch een zware hersenbeschadiging hebben opgelopen? Hij bleef kwakkelen en de gemeenteopzichter Willem van Twuijver had al eens gebromd, dat 'Schut' steeds moeilijker bleef lopen. Ondertussen liet hij Theo wel aanmodderen met zijn kwaal en zijn chronische vermoeidheid. (...) Hij zag het werk met die onwillige benen niet meer zitten. Het werk kon hem door die vermoeidheid eigenlijk gestolen worden. Het kon hem ook steeds minder schelen, wat ze op zijn werk zouden zeggen. "Heb je pijn", was de steeds terugkerende vraag van collega's. "Nee, geen pijn, maar ik ben zo moe" zei hij dan en dan zag hij ze hun smalende gezichten vol onbegrip afwenden.(...) De conclusie van de mannelijke dokters was: "Psychische stoornissen." Met een zakje vol pillen kon hij naar huis.'

Pag. 70: 'Ik heb in ieder geval een leven geleid. Geen leven om jaloers op te zijn. (...) Theo zegt 'wel klaar te zijn' met de ziekte van hem. Hij zou het aan de ene kant graag voor gezien houden, maar aan de andere kant zegt hij toch nog een tijd te willen leven. (...) "Nee, je gaat er niet aan dood en dat is natuurlijk wel jammer."

Pag. 75: 'De sfeer in huis, zoals Karin zegt te hebben ervaren, werd mede bepaald door de spanning, die de ziekte van haar vader legde over de hele familie. Bijvoorbeeld, wanneer hij het weer eens te kwaad had met zijn onmacht om zelf verbetering te brengen in zijn situatie.'

Pag. 84: 'Er braken vreemde tijden aan in huize Schut. De altijd zieke kostwinner bleek wel een uitstekende creatieve vader te zijn. De zieke Theo Schut was toch geen man om thuis te zitten kniezen. Hij trok met zijn kinderen naar buiten. Maar ook in schooltijd was hij met ze bezig. Als knutselvader.'

Pag. 89: 'Nou een van de problemen was, dat Theo op een gegeven moment nauwelijks van me af kon blijven. Hij liep over van seksuele gevoelens en dan kon hij zijn handen niet thuis houden. Aan de ene kant gelukkig, dat ie alleen met mij wilde knuffelen en frunniken. We praatten er aanvankelijk niet over, totdat de bom barstte. Toen bleek, dat het een gevolg was van de inspuitingen met apomorfine....'